

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

6 Septembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 26 † ANUL II

DUMINICĂ A TREISPREZECEA DUPĂ CINCIZECIME

Memorabilă parabolă! Numai Cuvântul lui Dumnezeu, Logosul întrupat, ar fi putut concentra întreaga existență a lumii într-o pildă atât de ușor de reținut, regăsită, ce-i drept, într-o formă ușor diferită și în Vechiul Testament (Isaia 5, 1-7). În lumina învățaturii Sfinților Părinți vom încerca să descoperim noianul de sensuri cuprinse în textul evanghelic. Se înțelege lesne că stăpânul este Dumnezeu, via sădită întruchipează lumea veche, gardul împrejmuitor reprezintă Legea dată prin Moise și profeți spre a-i păzi pe iudei ca să nu se amestece cu popoarele păgâne. Teascul, spun Sfinții Părinți, constituie jertfelnicul, iar turnul era Templul din Ierusalim, ce veghea ca poporul ales să nu se lase ispitit de credințe străine. Lucrătorii viei îi simbolizează pe fariseii și cărturarii care aveau rolul de a-i dirija pe iudei pe calea credinței nealterate. Sfinții Părinți consideră plecarea "departe" a stăpânului hotărârea lui Dumnezeu de a respecta libertatea de gândire și de acțiune dată la creație oamenilor, pentru ca noi, fără vreo constrângere, să împlinim voia Lui, să decidem dacă voim a ajunge lucrători buni și harnici sau, dimpotrivă, răi și leneși, ai neprețuitului dar primit de la Tatăl ceresc. Totodată, Sfântul Ioan Gură de Aur ne încredințează asupra aceleiași plecări: „Faptul că s-a dus departe arată marea putere de a răbda pe care o are Dumnezeu”.

Dumnezeu nu renunță la lucrarea de salvare a omului. Sfânta Evanghelie ne prezintă în continuare roadele folosirii incorecte a libertății de către poporul ales: văzându-i pe cei trimiși de Dumnezeu - profeții Vechiului Testament - sosiți să ia partea de roadă, adică să le ceară a-și duce viața după voia Domnului, răii lucrători i-au omorât, fapte într-un totu adevărate de Sfânta Scriptură: prorocul Ieremia a pierit ucis cu pietre, pe Isaia l-au tăiat în două cu ferăstrăul, Ioan Botezătorul a fost decapitat. Cunoșcând toate acestea, Sfântul Arhidiacon Ștefan le-a spus iudeilor: „Pe care dintre proroci nu l-au prigonit părinții voștri?” (Faptele Apostolilor 7, 52).

Cu cine ne identificăm noi din parabolă? Odată cu moartea pe Cruce a Fiului, Dumnezeu-Tatăl nu a hotărât să distrugă „via”, ci, prin jertfa izbăvitoare a Răscumpărătorului, a dat-o „neamurilor”, adică altor popoare, dar nu oricum, ci renăscută prin sacrificiul lui Hristos Dumnezeu, altoită pe tulpina sănătoasă, neatinsă de păcat a ființei Sale. Această tulpină viguroasă a dat o sumedenie de mlădițe aducătoare de rod îmbelșugat, începând cu Sfinții Apostoli, continuând cu mulțimea martirilor, ierarhilor, cuvioșilor, mărturisitorilor și, desigur, cu poporul cel credincios. „Via” nouă, ce ne primește pe toți prin Taina Botezului, este via în care Domnul ne cheamă pe fiecare dintre noi să lucrăm cu neseacăta fervoare. Dintr-o astfel de perspectivă, teascul săpat în ea reprezintă chiar trupul tainic al lui Hristos, Sfânta Biserică; aici se adună roadele dreptății și ale sfințeniei: aidoma strugurilor, storsi prin

muncă și efort, sfinții mucenici s-au lăsat zdrobiți, vărsându-și sângele prin prigoane și chinuri. Epifanie Latinul spune că „turnul zidit în mijlocul viei este Înșuși Domnul Iisus”. Prin urmare, și noi ne găsim astăzi lucrători în via Domnului. Mi se pare firesc să ne întrebăm: oare ne arătăm noi buni sau răi, precum cei de odinioară? Îi așteptăm cu bucurie pe slujitorii Domnului, mandatați să ne ceară a ne cârmui viața după principiile Evangheliei? Las pe fiecare să reflecteze la aceste întrebări, iar dacă ne vom da un răspuns negativ, să încercăm a ne îndrepta viața și, din lucrători răi, să (re)devenim buni, plăcuți Dumnezeuului nostru. Altfel, persistând în încăpățănarea de a nu da roade la vreme, cuvintele dumnezeieștii Evanghelii fi-vor pentru noi sentință cutremurătoare: „Pe cei răi cu rău îi va pierde”. Și nu este vorba doar de pierderea din această viață efemeră, ci de rămânerea, pe vecie, în afara comuniunii de iubire și lumină din împărăția cerurilor cu Stăpânul și Săditorul viei. Să ne rugăm cu toată tăria lui Dumnezeu ca să ne lumineze mintea și să ne încălzească inima spre a înțelege cât de important se arată darul chemării de a lucra cu vrednicie în via Lui, fără a uita vreodată răspunderea fiecăruia de a trudi neconținut ca să devenim și să rămânem mereu lucrători buni în via Domnului. Amin! (Arhim. Mihail Daniliuc, Ziarul Lumina), (<https://www.monitorulsv.ro/Religie/2020-09-05/Pilda-lucratorilor-rai-Duminica-a-13-a-dupa-Rusalii>).

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Simbolisme ale Sfințelor Vase: Sfântul Potir este vasul din care ne împărtășim. Înainte de Prefăcere simbolizează vasul Patimilor, în care chinătorii au pus oțet și fiere și L-au adăpat cu buretele pe Hristos, când a strigat: „Mi-e sete”. De aceea, în Sfântul potir se ține permanent un burete, când acesta se află la Proskomidiar sau în dulăpiorul cu Sfinte vase. Sfântul Disc simbolizează cerul, de aceea are o formă rotundă. El ține pe Stăpânul și Domnul, Cel ce a făcut cerurile. De multe ori are imprimat chipul Maicii Domnului, din pânțele careia a ieșit Iisus Hristos. Steluța închipuie stelele cerului și, în special, steaua care i-a îndrumat pe cei trei magi la Betleem „Și a stat deasupra unde era Pruncul, cu Maria mama Lui”. Ea se așează pe Sfântul Disc cruciș. Cu Sfânta Copie facem simbolic exact mișcarea pe care a făcut-o soldatul împungând Trupul Domnului, în timp ce rostim: „Și unul din ostași, cu sulița coasta Lui a împuns și îndată a ieșit sânge și apă”. Rostind aceste cuvinte, preotul pune în Potir vin și apă. La acest capitol este important să relatăm o întâmplare adevărată a Sfântului Teodosie din Argos: Acest sfânt a slujit o singură dată în viața lui. În prima zi l-a făcut diacon, în a doua preot iar în a treia zi a slujit prima Liturghie. Când a ajuns la momentul împingerii Sfântului Agneț cu copia, s-a văzut pe sine ca soldat împungând cu o suliță ascuțită Trupul lui Hristos. Și îndată a ieșit din coastă sânge și apă. Cine știe cu câtă spaimă și cutremur a pus în continuare vin și apă în Sfântul Potir! L-a cuprins așa o groază dumnezeiască, încât după ce a încheiat Sfânta Liturghie, n-a mai slujit niciodată.

Nașterea Maicii Domnului - 8 septembrie

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox, este **Nașterea Maicii Domnului**, prăznuită la **8 septembrie**. Se și cuvenea, de altfel, să întâlnim sfințenia Maicii Domnului din cele dintâi zile ale anului nou, Maica Domnului fiind sfințenia omenească cea mai înaltă, cunoscută și preacinstită în Biserică. Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor. Sfânta Scriptură nu ne oferă informații despre Nașterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat numai de Tradiția Bisericii, consemnată în cărțile de cult și în unele scrieri, precum *Protoevanghelia lui Iacov*, din secolul al II-lea. Din Sfânta Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau **Dreptii Ioachim și Ana**. Ei erau sterpi și înaintați în vârstă, dar își doreau un copil. Ioachim era din seminția lui **Iuda**, iar Ana din seminția lui **Levi**, fiind fiica preotului Matan și a soției lui, Mariam. Erau în vârstă și, fiind lipsiți de copii, erau priviți de ceilalți ca blestemați. Odată, din această pricină, dreptului Ioachim i-au fost refuzate darurile aduse la templu. De aceea el a zis către soția sa, Ana: *Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil*. Apoi a plecat în peștera Prorocului Ilie de la Hozeva. Iar Ana se ruga lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi acasă, zicând: *Doamne, Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cel ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam și ea a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu pe Samuel prorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că, de voi naște fiu sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserică slavei Tale*. Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu. **Sfântul Ioan Damaschin** spune că *firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia*. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul. Astfel, deși născută în chip firesc din Dreptii Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu lacrimi și cu frângerea inimii, de către părinții ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. Un copil cu o chemare dumnezeiască: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu-Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Părinții i-au pus numele *Maria*, care înseamnă *Doamnă* sau *Stea*, arătând mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Stăpânului tuturor. La împlinirea vârstei de trei ani, părinții și-au împlinit făgăduința și au adus-o la Templul din Ierusalim, eveniment prăznuit ca *Intrarea în biserică a Maicii Domnului*, la 21 noiembrie. Astfel a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Cereș, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoră a păcătoșilor, atotputernică ajutoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o laudăm în vecii vecilor. Amin.

(<https://basilica.ro/-nasterea-maicii-domnului/>).

SINAXAR + SEPTEMBRIE ZILĂ 6 Pomenirea minunii Sfântului Arhanghel Mihail în Colose

Între orașul Colose din Frigia, veche regiune istorică din partea central-vestică a Asiei Mici (azi Turcia) și orașul Ieripoli se afla o biserică închinată **Sfântului Arhanghel Mihail**, zidită deasupra unui izvor unde veneau mulți bolnavi și se tămăduiau. Sfântul locaș a fost ridicat de un păgân din Laodiceea, oraș în Asia Mică (s-a numit inițial Diospolis, apoi Roas, Antioh al II-lea fiind cel care l-a colonizat între 261 și 246 î.d.Hr, dându-i numele soției sale, Laodiceea) convertit la creștinism în urma unei minuni a Sfântului Arhanghel Mihail. Fiica păgânului era mută din naștere, iar prin vedenie minunată tatăl ei a primit poruncă în vis de la Sfântul Arhanghel Mihail să își ducă copilul la acest izvor ca să se vindece. Ascultând porunca sfântului arhanghel fiica sa a primit vindecare, iar el a primit botezul creștin. După 90 ani de la zidirea sfântului lăcaș a venit acolo un copil în vârstă de 10 ani din Ieripoli care se numea Arhip. Acesta a rămas în biserică, postind și făcând rugăciuni ca și marii pustnici ai sihăstriilor. La momentul potrivit s-a călugărit, învrednicindu-se și de darul preoției, slujind până la adânci bătrâneți și propovăduind cuvântul Domnului. Însă păgânii din orașul Ieripoli s-au hotărât să acopere apa izvorului, iar pe Arhip să-l omoare. Când s-au apropiat, Sfântul Arhanghel Mihail le-a amorțit mâinile, Cuviosul nepățind nimic, iar cei ce săpau au fost izgoșiți de o flacără ce a țâșnit din cristalul izvorului. Văzând cele întâmplare, păgânii și-au pus în gând să abată apele râurilor Hrisos, Licocaper și Kufos asupra bisericii Cuviosului Arhip, însă Sfântul Arhanghel Mihail din nou i-a oprit pe aceștia, poruncind apelor să stea, după care deschizând o prăpastie, le-a poruncit să intre acolo. Cuviosul Arhip a murit la vârsta de 70 de ani. (<https://basilica.ro/pomenirea-minunii-sf-arhanghel-mihail-in-colose-sf-mc-eudoxie/>). † Pentru că aceasta este o sărbătoare închinată Sfântului Arhanghel Mihail, este bine să rostești o rugăciune dedicată acestuia: *Sfinte și mare Arhanghele al lui Dumnezeu, Mihaile, care cel dintâi între îngeri stai dinaintea Treimii celei negrăite, sprijinul și păzitorul neamului omenesc, care ai zdrobit în Ceruri cu oștile tale capul preatrufașului diavol și rușinezi pururea pe pământ răutatea și viclenia lui, la tine alergăm cu credință și ne rugăm ție cu dragoste: fii pavăza nestrucată și coif tare Sfintei Biserici și neamului nostru dreptcredincios, păzindu-ne cu spada ta purtătoare de fulgere de toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți*. (https://www.dcnews.ro/sfantul-arhanghel-mihail-6-septembrie-minunea-din-colose_611679.html).

Cuvinte de folos duhovnicesc de la Părintele Dionisie Ignat de la Colciu:

“Dacă ai **smerită cugetare**, se propagă harul Duhului Sfânt și până și cei mai mari vrăjmași ai tăi te iubesc, chiar nevrând. Iar când ai egoism, și cei mai buni prieteni ai tăi fug de tine. **Blândețea** este cel mai bun medicament duhovnicesc pentru o viață bună și sănătoasă, atât sufletească cât și trupească”.

† PAROH: Preot Daniel Tăranu † Telefone: 0740.133.820, 0754.325.065 †

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.